

“Tako će na nebu biti veća radost zbog jednog obraćena grešnika.”

Povijest spasenja je i povijest Božje svetosti u odnosu na čovječju grešnost. Kad narod u podnožju Sinaja „uzima stvar u svoje ruje“, kada si prave zlatno tele, Mojsije pristupa Gospodinu i posreduje za grešni narod, Bog odustaje od kažnjavanja naroda za njihove grijehe i daje im novu mogućnost; na sličan način postupa i otac u evanđelju koji svoje sinove voli i prihvaća sa svim njihovim slabostima.

Isus farizejima i pismoznancima donosi tri prispodobе, sve protkane istom mišlju, iskustvom gubitka i pronalaska neke vrijednosti. No trenuci gubitka i pronalaska ne događaju se paralelno, nego ovom trenutku u kojem se doživljava radost pronalaska prethodi vrijeme bol zbog gubitka. Gubitak ovce, gubitak vrijedne kovanice, i na poslijetku, gubitak sina. Udaljavanje sina od kuće postaje gubitak i smrt što ih otac proživljava u svome tijelu.

Sve tri priče govore o istoj stvari, tj. o nebeskom Ocu koji traži izgubljene. Bog je onaj koji čovjeka traži, koji kuca na vrata, koji zove čovjeka, koji želi ponovno uspostaviti kvalitetan odnos sa svakim pojedinicom. Priča je ovo koja nam svjedoči o neizmjernoj i bezuvjetnoj Božjoj ljubavi. Bog svako dijete pušta da ide svojim putem, svakom daje slobodu da čini prema svojoj savjesti i željama. No nebeski Otac nikoaga ne ispušta iz vida, štoviše svakoga prati i neprestano poziva da se vrati na pravi put, da se vrati u sigurnost doma.

Ono što je za vjernika, a osobito za izgubljenog ohrabrujuće jest Očev pristup u trenutku povratka. On ne osuđuje, ne kori nego izgubljeno dijete grli i prihvaća natrag, raduje se i priprema gozbu, daje djetetu sve ono što je izgubio te osigurava mu potpunu sigurnost i blizinu. Takav je Otac naš nebeski, kada nam je teško tada nam je najbliži, tada nas podiže i daje smisao našem životu.

Vlč. Ivan Valentić, kapelan
15.09.2013.